

Ο Θρύλος του Λίντβουρμ

Τον καιρό που ο δούκας του Κάραστ κυβερνούσε τη χώρα από την κορυφή του κάστρου του Κάρνμπουργκ, στην περιοχή που εκτείνεται από τη λίμνη Βέρτερ μέχρι τον ποταμό Ντράου, υπήρχαν μόνο βρύα, άγριοι θάμνοι και πολλά δέντρα. Ψηλά, πέρα στα βουνά, βοσκούσαν μεγάλα κοπάδια από αγελάδες, ενώ σπάνια πατούσε το πόδι του άνθρωπος στη μυστηριώδη και αδιάβατη σκοτεινή περιοχή από κάτω - κι όσοι ελάχιστοι το είχαν τολμήσει δεν ξαναφάνηκαν ποτέ. Κάποιες φορές, εξαφανίζονταν και αγελάδες χωρίς κανένα ίχνος, και όσο κι αν τις αναζητούσε ο βοσκός, δεν τις έβρισκε ποτέ. Κανείς δεν είχε ποτέ αντικρίσει τον μοχθηρό στραγγαλιστή που εξαφάνιζε ανθρώπους και ζώα, καθώς τα μέρη εκείνα, σχεδόν πάντα, τα σκέπαζε πυκνή ομίχλη. Πού και πού μονάχα, ακουγόταν από μακριά ένα πνιχτό μουγκρητό ή ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό.

Έτσι, ο δούκας ζήτησε από τους πιο γενναίους άντρες του να βρουν πού ζούσε το τέρας αυτό και να το σκοτώσουν. Μάταια όμως! Ο φόβος είχε κυριέψει τις καρδιές όλων, ακόμα και των πιο τολμηρών. Ο μόνος τρόπος για να καταφέρουν να βγάλουν το τέρας από τη φωλιά του ήταν να το ξεγελάσουν. Έχτισαν αμέσως έναν ψηλό πύργο στην άκρη του βάλτου και, από τις οχυρωμένες πολειμίστρες του, παρακολουθούσαν νύχτα μέρα, ώσπου κάποτε είδαν τον εχθρό να πλησιάζει. Μια ομάδα θαρραλέων αντρών ρίχτηκαν στη μάχη, παρακινημένοι από την αμοιβή που τούς είχε υποσχεθεί ο δούκας αν κατάφερναν να νικήσουν: «Ο άντρας που θα τολμήσει να νικήσει το τέρας, είτε με την πονηριά του είτε με τη δύναμή του, θα κερδίσει τον πύργο και πολλά πλούτη, καθώς και όλη την περιοχή ανάμεσα σε αυτόν τον ποταμό και τον επόμενο, ενώ και η γη που τώρα διαφεντεύουν τ' άπληστα δόντια του τέρατος θα γίνει κι αυτή δική του. Κι αν ο άντρας αυτός είναι σκλάβος, θα του χαρίσω την ελευθερία του!».

Οι σκλάβοι έδεσαν έναν χοντρό ταύρο σε μια αλυσίδα και στην άλλη άκρη της στερέωσαν ένα βέλος. Οι φωνές του φοβισμένου ζώου έσκισαν τον αέρα. Δεν πέρασε πολλή ώρα κι ο βάλτος άρχισε να κοχλάζει και να βγάζει φουσαλίδες, ενώ τεράστιοι πίδακες λάσπης εκτοξεύονταν προς τον ουρανό. Ένα τρομερό, γιγάντιο φτερωτό σκουλήκι, με δέρμα σκληρό σαν πανοπλία, πετάχτηκε έξω σαν αστραπή. Άρπαξε τον ταύρο με τα νύχια του, ενώ το στόμα του, γεμάτο κοφτερά δόντια, άνοιξε για να τον κατασπαράξει. Τότε όμως, το λυγισμένο σίδερο καρφώθηκε στα μαλακά του ούλα. Το τέρας άρχισε να σφαδάζει μανιασμένο από τον πόνο, χτύπησε με δύναμη την ουρά του και με τα μακριά και κοφτερά του νύχια τρύπησε το στομάχι του ταύρου. Τη στιγμή εκείνη, οι άντρες πήδηξαν πάνω του και κατόρθωσαν να το σκοτώσουν με τα σιδερένια τους ρόπαλα που ήταν γεμάτα καρφιά. Το σώμα του ερπετού τινάχτηκε για μια τελευταία φορά και ξεψύχησε. Κι έτσι η χώρα ελευθερώθηκε από την απειλή του τέρατος του Λίντβουρμ.

Στον τόπο όπου έγινε η μάχη με το τέρας του Λίντβουρμ χτίστηκε ένα ειρηνικό χωριουδάκι κι ο δούκας διέταξε να υψώσουν ένα κάστρο δίπλα στον πύργο. Με το πέρασμα των αιώνων, το κάστρο και ο πύργος μεγάλωσαν κι έγιναν ολόκληρη πόλη, η σημερινή πρωτεύουσα της περιοχής της Καρινθίας, η όμορφη πόλη Κλάγκενφουρτ.

